

Kedves 12.-esek!

Azt szokták mondani ilyenkor, hogy itt a „vége”, és egy új élet kezdődik). *Vége van*, vagyis hamarosan *vége* lesz annak az időnek, hogy *ebbe a gimnáziumba* kell járnotok. Ezzel együtt egy olyan életszakaszotokat fejezitek itt be, ami nem lehetetlen, hogy a legmeghatározóbb. Itt születtek, születhettek a legmélyebb, legszorosabb barátságok, akár szerelmek is, de vajon mikor és hol fogtok újra találkozni, és életet lehelni az itt szerzett kapcsolatokba? Benneteket van a szikra, rajtatok múlik, tovább lobog-e a köztetek mindig érzett lángok melege és fénye. Ez talán az első „megmérettetés”, ami rátok vár: mennyire tápláljátok tovább azt a tüzet, ami belőletek, a sok szikrából összeállt.

Kívülállóként azt tudom mondani, hogy *nagyon egybe vagytok*. Ha belülről nem is tűnt mindig így, erősítsen benneteket, hogy *mi így látjuk*. Sok mindent kaptunk tőletek. Minden végzős osztály tovább ad valamit a következő évfolyamnak. Valami nagyon fontosat.

Remélem emlékeztek, hogy azzal kezdtem, hogy *itt a vége*, és hogy *egy új élet kezdődik*. Itt a vége annak, hogy példát adtatok. *Példát adni könnyű, de példává válni nehéz!* A kettő között van valami csodás átmenet –erről még had szóljak egy keveset, ígérem rövid leszek. Szóval, ha valaminek vége van, akkor az emberben új keletkezik. Szomorúság. Ezért talán mindenki van emiatt valamiféle bánat. Én is szomorú vagyok, mert sokatok meghatározó, igen nagy hatással volt rám, és nehéz lesz ezután úgy bejárni ide, hogy eltűntek azok, akikre *felnézhetek*, eltűntek jólismert kézfogások, cinkos szemek. De a szomorúság valahogy hitelesít is, nem bárgyú öröm kíséri el benneteket. Achilleusz szavai ezek, amik zendültek meg bennem, ahogy láttam imént ballagó meneteteket: *„Magas lelkem most még tovább emelkedik”* !

Attól függetlenül, hogy a mai nap ünneplés, a búcsúzás bánatának szomorúsága sem idegen az élet szépségétől. A dolgoknak vége is van. Nem lehet csak úgy átlépni, *„skippelni”*. Ezt is át kell élni, ugyanúgy mint az örömet.

Ezért egy kérésem van felétek, hogy hagyjatok egy kis helyet, egy kis időt a ballagás torokszorító szomorúságának, hallgassátok meg nemesítő bánatot is. Így talán a várakozó öröm még felszabadultabb és "emlékezetesebb" lesz.

Végére egy kötelező idézet, mert az iskola is kötelező volt

"Ne álmodd az életed, éld az álmaid..." A legjobbakat kívánom nektek, mindannyiőtoknak, barátsággal, Uros a 11. évfolyam nevében.